

ชวดจระจก

โพส

○ (๓๑ ทวิ)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คำพิพากษารัฐ
นายมนตรี โสภณ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๒๗
๑๒๗

/๒๕๕๑

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๕ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ความอาญา

นางอรปวีณา บุตรขุนทอง ที่ ๑

โจทก์

นางประถม บุตรขุนทอง ที่ ๒

นายนิทท์ บุตรขุนทอง ที่ ๓

นางสาวปนัดดา อินทปัจ ที่ ๔

ระหว่ง

นายนิกร ยศคำจ

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม

ระหว่าง	นายดาบตำรวจแก้ว พึ่งพา ที่ ๑	โจทก์
	นางนงนารถหรือนงนาถ พึ่งพา ที่ ๒	
	นายวิรัตน์ บุตรขุนทอง ที่ ๓	
	นายนิรันดร์ บุตรขุนทอง ที่ ๔	
	นายนิกร ยศคำจูล	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม

	จำเลย	ฎีกาคัดค้าน	คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์	ลงวันที่ ๑๓	เดือน ธันวาคม	พุทธศักราช ๒๕๓๙
ศาลฎีกา	รับวันที่ ๗	เดือน พฤศจิกายน	พุทธศักราช ๒๕๔๐

คดีทั้งสองสำนวนศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษารวมกัน โดยเรียก

โจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ สำนวนแรกว่า โจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ เรียกโจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ สำนวนหลังว่า โจทก์ที่ ๕ ที่ ๖

ที่ ๗ และที่ ๘ ตามลำดับ

โจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องและแก้ไข้อ้ำฟ้องมีใจความว่า
เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๓ เวลากลางวัน จำเลยซึ่งขณะนั้นครอง
สมณเพศเป็นพระครูนิกร ชรรมวาทิ ได้แจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อ
พันตำรวจโทพิทักษ์ สุวรรณ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาล
ดอนเมือง ว่า เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๓ เวลาประมาณ ๒๒ นาฬิกา
ขณะที่จำเลยจะเดินทางไปต่างประเทศ โจทก์ทั้งแปดยึดเอาหนังสือ
เดินทาง ตัวเครื่องบิน กระเป๋าเดินทางและข่มขู่ให้ไปด้วย มิฉะนั้นจะ
ทำร้ายแล้วพวจำเลยไปพักซึ่งไว้ที่บ้านเลขที่ ๑๒๖๙/๒๖๕ หมู่บ้าน
ปิ่นเจริญ ๒ โจทก์ทั้งแปดข่มขู่บังคับจะเอาเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
ใช้อาวุธปืนบังคับให้จำเลยถอดจิวรอกแต่งกายแบบพราวนาส กระทำ
พิธีผูกข้อมือแต่งงานกับโจทก์ที่ ๑ ถ่ายภาพและขู่ว่าจะไม่จ่ายเงินจะ
นำภาพไปเปิดเผยทางสื่อมวลชน จำเลยกลัวจึงส่งจ่ายเช็คธนาคาร
กรุงเทพ จำกัด สาขาประตูช้างเผือก ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๓
จำนวนเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ทั้งแปดได้กักขังจำเลยไว้ถึงวันที่

๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๓ เวลา ๑๕ นาฬิกา จึงนำจำเลยไปจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเบิกเงินธนาคาร ถึงจังหวัดเชียงใหม่วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๓๓ ซึ่งข้อความดังกล่าวเป็นความเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาเพื่อจะแก่งัดให้ โจทก์ทั้งแปดต้องรับโทษหรือรับโทษหนักขึ้นในข้อหาซึ่งมีระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามปีขึ้นไป การแจ้งความดังกล่าวทำให้โจทก์ทั้งแปดถูกพนักงานสอบสวนควบคุมตัวได้รับความเสียหาย ความจริงเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๓ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๓๓ ไม่ได้มีการกระทำความผิดในข้อหา กรรโทษกและทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพเกิดขึ้นตามที่จำเลยกล่าวหา ต่อมา วันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๓๓ เวลากลางวัน จำเลยนำเอาความที่รู้อยู่แล้วว่า เป็นเท็จดังกล่าวมาฟ้องโจทก์ทั้งแปดว่าร่วมกันกระทำความผิดดังกล่าวตาม คดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๖๐๙/๒๕๓๓ ของศาลชั้นต้น ความจริงโจทก์ทั้งแปด ไม่ได้กระทำความผิดในข้อหาดังกล่าว ทำให้โจทก์ทั้งแปดได้รับความเสียหาย และวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๓๔ เวลากลางวัน จำเลยเบิกความ ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องคดีดังกล่าวว่า ในวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๓ จำเลย กับคณะเดินทางไปสนามบินดอนเมือง เวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา จำเลยจะ

เข้าไปทำการตรวจเอกสาร โจทก์ที่ ๕ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ
ตรวจคนเข้าเมืองได้อำนวยความสะดวกไม่ต้องเข้าคิวโดยขอหนังสือ
เดินทางไปประทับตราและเชิญจำเลยเข้าไปนั่งรอในห้องรับรอง
จนกระทั่งเวลาเครื่องบินใกล้จะออก โจทก์ที่ ๕ ได้เชิญจำเลยเพื่อไป
ขึ้นเครื่องบินโดยมีเจ้าพนักงานตำรวจช่วยยกสัมภาระของจำเลยไปที่
รถยนต์ โจทก์ที่ ๕ อ้างว่าผู้โดยสารจะต้องขึ้นรถยนต์ไปขึ้นเครื่องบิน
จำเลยจึงขึ้นไปนั่งอยู่ข้างหลังโดยโจทก์ที่ ๕ นั่งอยู่ข้างหน้าและมีชายอีก
๒ คน นั่งไปด้วย จำเลยเข้าใจว่าโจทก์ที่ ๕ จะพาจำเลยไปขึ้นเครื่องบิน
แต่ปรากฏว่ารถยนต์คันดังกล่าวแล่นออกจากสนามบินตอนเมืองเข้า
ถนนวิภาวดีรังสิต และมีรถยนต์อีกคันหนึ่งแล่นตามไปในลักษณะคุ้มกัน
ชาย ๒ คน ดังกล่าวได้จับแขนจำเลยทั้งสองข้าง โจทก์ที่ ๕ ได้ชัก
อาวุธปืนชี้จำเลยให้อยู่หนึ่ง มิเช่นนั้นจะยิงให้ตาย ชาย ๒ คน ดังกล่าว
คือโจทก์ที่ ๓ และที่ ๘ หลังจากนั้นโจทก์ที่ ๓ ที่ ๕ และที่ ๘ ได้คุมตัว
จำเลยไปที่บ้านเลขที่ ๑๖๖๙/๖๖๕ หมู่บ้านปิ่นเจริญ ๓ จำเลยเห็นโจทก์
ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๖ ลงจากรถยนต์ที่แล่นตามไป จำเลยไม่เต็มใจ

เดินทางกลับบ้านดังกล่าว แต่ถูกบังคับให้ขึ้นไปบนห้องชั้นสอง หลังจากนั้น
โจทก์ที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ช่วยกันจับมือจำเลยไว้ แล้วเปลื้องผ้าสับง
ฉิวรอก โจทก์ที่ ๕ ใช้อาวุธปืนบังคับจำเลยตลอดเวลา โจทก์ที่ ๖
นำชุดนอนสีขาวมาใส่ให้จำเลยและบังคับให้ขึ้นไปอยู่บนที่นอนแล้วนำ
โจทก์ที่ ๑ มาหนึ่งเตียงคู่กัน โจทก์ที่ ๓ นำตุ๊กต้ามุกช้อมือจำเลยติดกับ
ช้อมือโจทก์ที่ ๑ ทำลักษณะคล้ายพินัดังงาน ซึ่งจำเลยไม่เต็มใจที่จะ
กระทำการดังกล่าว ขณะนั้นเวลา ๓ นาฬิกาของวันที่ ๑๖ มิถุนายน
๒๕๓๓ โจทก์ที่ ๔ และที่ ๗ ช่วยกันถ่ายภาพจำเลยกับโจทก์ที่ ๑ หลังจาก
นั้นโจทก์ทั้งแปดช่วยกันบังคับขู่เชิญให้จำเลยเขียนโปสการ์ดติดต่อกับ
โจทก์ที่ ๑ และให้บันทึกเสียงเกี่ยวพาราสิที่นางของชูสาวกับโจทก์ที่ ๑
หลักฐานที่โจทก์ทั้งแปดบังคับให้จำเลยเขียนและบันทึกเสียงไว้นั้นถ้าบุคคล
อื่นเห็นจะเชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความจริงซึ่งทำให้จำเลยได้รับความ
ความเสียหาย อีกทั้งจะทำให้พระพุทธศาสนาหมอง หลังจากโจทก์
ทั้งแปดทำหลักฐานดังกล่าวเสร็จ ก็เรียกร้องให้จำเลยจ่ายเงินจำนวน
๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ทั้งแปดบังคับขู่เชิญว่าหากจำเลยไม่จ่ายเงินให้

ตามที่เรียกร้องจะนำหลักฐานดังกล่าวเปิดเผยต่อสาธารณชน นำไปฟ้อง
ต่อมหาเถรสมาคมและกรมการศาสนากับชู้ ซึ่งจะทำร้ายและฆ่าจำเลย
และจำเลยยังเบิกความต่อไปว่า ขณะที่โจทก์ที่ ๕ นำสัมภาระของจำเลย
ออกมาตรวจค้นได้พบสมุดเก็บชื่อของวัดสันป่างึง จึงบังคับให้จำเลยส่งรายชื่อ
จำนวนดังกล่าวแล้วโจทก์ที่ ๑ รับเช็คไป จำเลยถูกกักขังอยู่ที่บ้านดังกล่าว
๓ วัน จนถึงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๓ ระหว่างนั้นโจทก์ทั้งแปดได้ร่วมกัน
ยึดบัญชีรายชื่อลูกศิษย์และชื่อบุคคลที่มีผู้บริจจาคูไป ความจริงเมื่อวันที่ ๑๕
มิถุนายน ๒๕๓๓ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๓๓ ต่อเนื่องกัน ไม่ได้มีการ
กระทำความผิดตามที่จำเลย เบิกความ และโจทก์ทั้งแปดมิได้กระทำ
ความผิดในข้อหาดังกล่าว ข้อความที่จำเลยเบิกความเป็นความเท็จ
และเป็นข้อสำคัญในคดีทำให้โจทก์ทั้งแปดได้รับความเสียหาย เหตุเกิดที่
แขวงตลาดบางเขน เขตบางเขน และแขวงพระบรมมหาราชวัง
เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๑๗๒, ๑๗๔ วรรคท้าย, ๑๗๕, ๑๗๗, ๑๘๑ (๑), ๔๐ และ
มาตรา ๔๑

- ๘ -

ศาลชั้นต้นได้ส่วนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๒, ๑๗๔ วรรคสอง, ๑๗๕, ๑๗๗
วรรคสอง, ๑๘๑ (๑) ให้เรียงกระทงลงโทษทุกกระทงเป็นกระทง
ความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ ฐานแจ้งความเท็จ
จำคุก ๑ ปี ฐานฟ้องเท็จ จำคุก ๒ ปี ฐานเบิกความเท็จ จำคุก ๒ ปี
รวมจำคุก ๕ ปี

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยฐานแจ้ง
ความเท็จ จำคุก ๖ เดือน ฐานฟ้องเท็จ จำคุก ๘ เดือน และฐาน
เบิกความเท็จ จำคุก ๘ เดือน รวมจำคุก ๒๒ เดือน นอกจากนี้แก้ให้เป็น
ไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาตั้งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาตรวจสำนวนพร้อมปรึกษาแล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัย
ตามฎีกาของจำเลยว่ามีเหตุสมควรรอกการลงโทษจำเลยหรือไม่ เห็นว่า
ในขณะที่จำเลยกระทำความผิด จำเลยเป็นพระภิกษุตำแหน่งเจ้าอาวาส
วัดสันปง อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่เคารพนับถือ
ของประชาชนทั่วไป และเป็นผู้ที่อบรมสั่งสอนประชาชนให้ประพฤติปฏิบัติตน
อยู่ในศีลธรรมอันดี แต่จำเลยกลับทำกระทำความผิดเสียเองเช่นนี้
เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป การกระทำของจำเลยจึงไม่มีเหตุสมควร
ที่จะรอกการลงโทษที่ศาลอุทธรณ์ใช้ดุลพินิจในการลงโทษจำเลยโดยไม่
รอกการลงโทษให้เหินห่างเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกา
จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

นี้พากษายิน.

นายสมคิด ไตรโสรัส

นายเสริมศักดิ์ ผลัดธูระ

นายอัชชา ดิษยบุตร

อ่านแก้ 16 เม.ย. ๕๕
 แจงมาตามหนังสือศาล วินิตา พ/ท
 ที่ ลงวันที่
 ตรวจแล้ว ผลท.แจ.มาด้วย ตรงกัน ไม่ตรงกัน

ตรวจแล้ว

รับรองว่าตรงกันต้นฉบับ